

Arrest

nr. 270 481 van 25 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 17 juni 2019, diende op 20 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 september 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 1 oktober 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 20/06/2019
Overdracht CGVS: 15/01/2021*

U had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) op 9 augustus 2021, van 10u40 tot 14u05. U werd bijgestaan door een tolk die de taal Somali machtig is. Het persoonlijk onderhoud werd bijgewoond door meester LOOBUYCK, Alexander.

A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Riyad in Saudi-Arabië, waar u tot aan uw vertrek naar Europa hebt gewoond. U hebt nooit in Somalië verbleven. U bent soennitische moslim en lid van de Ashraf clan.

Begin 2019 had uw vader een huwelijk geregeld tussen u en zijn vriend A.G., een oudere man van Somalische etnie maar met de Saudische nationaliteit. Toen u op een dag na uw werk naar huis kwam, bracht uw moeder u op de hoogte van het huwelijk, dat reeds zonder uw aanwezigheid was voltrokken. Omdat uw echtgenoot wilde dat u in Somalië een faraonische besnijdenis onderging, moest u van hem een aantal documenten klaarmaken om naar Somalië te kunnen reizen. Zo lang deze besnijdenis niet in orde was, kon u nog thuis blijven wonen.

Tijdens de eerste maanden van het religieus huwelijk, werd u depressief en vertelde u aan uw moeder dat u niet met deze man gehuwd wilde zijn. Uw moeder hielp u vervolgens samen met een smokkelaar om een visum te bekomen op de Italiaanse ambassade te Riyad, zodat u naar Europa kon vluchten.

Op 15 juni 2019 vertrok u uit Saudi-Arabië naar België, waar u dezelfde dag aankwam. Op 20 juni 2019 diende u een verzoek in om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

U verklaart over geen andere nationaliteit dan de Somalische te beschikken en geboren te zijn in Riyad in Saudi-Arabië. Ook stelt u dat u nooit in een ander land woonde voordat u naar België kwam.

In het kader van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw bachelor diploma aan de King Saud University dd. 25.05.2017; een kopie van uw geboorteakte, opgesteld door het Ministerie van Volksgezondheid te Saudi-Arabië dd. 03.12.1413 (Islamitische kalender); een kopie van het Somalisch paspoort van uw moeder S.O.N.; een kopie van een vertaald certificaat waarin staat dat uw moeder, S.O.N.A., van 01.01.1979 tot 30.12.1981 een cursus tot verpleegster heeft gevolgd in Mogadishu, dd. 12.02.1989; een kopie van een medisch attest dd. 10.08.2021 waarin wordt vastgesteld dat u VGV type 1 en 3 hebt ondergaan, opgesteld door een arts in België;

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS dd. 09.08.2021 (verder CGVS), p. 3-4), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw afkomst in Somalië en uw verblijfsomstandigheden in Saudi-Arabië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het is belangrijk duidelijkheid te verschaffen over waar en in welke omstandigheden u hebt verbleven voorafgaand aan uw komst naar Europa. Een verzoeker die hierover ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen of er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw verklaringen in verband met de achtergrond van uw familie en uw verblijfsomstandigheden in Saudi-Arabië niet geloofwaardig zijn.

Ten eerste wordt opgemerkt dat uw algemene kennis over Somalië bijzonder gebrekkig is. Gevraagd welke Somalische steden of provincies u kent, kan u na een tijdje nadenken enkel Mogadishu en Hargeisa opnoemen (zie CGVS, p. 13). Naast de bijnaam van de huidige president, namelijk Farmaajo, kunt u bovendien geen enkele andere naam van een bekende Somaliër geven (zie CGVS, p. 13-14). Daarenboven blijkt u Siad Barre niet te kennen, nochtans een bijzonder belangrijk figuur binnen de recente geschiedenis van Somalië aangezien hij een dictatoriaal bewind uitoefende over het land van 1969 tot hij in 1991 in een bloederige burgeroorlog de macht verloor. Gevraagd of zijn naam u iets zegt, vraagt u immers of hij de president is (zie CGVS, p. 14). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u, als hoogopgeleide jonge vrouw die het kind is van twee Somalische ouders, een bredere algemene kennis hebt over Somalië, zelfs indien u zelf nooit in dit land hebt verbleven. Het feit dat u deze kennis ontbeert, doet ernstig twijfelen aan uw verklaringen in verband uw achtergrond.

Ook dient erop te worden gewezen dat u bij de DVZ stelde geen idee te hebben van tot welke clan u behoort en, hiernaar gevraagd, verwijst naar een 'Afrikaanse stam' (zie verklaring DVZ dd. 26.08.2019, punt 6d). Bij het CGVS stelt u daarentegen dat u tot de Ashraf behoort (zie CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u dit bij DVZ niet wist, stelt u dat u er toen niet naar werd gevraagd (zie CGVS, p. 4-5). Gelet op het feit dat niet alleen deze vraag maar ook uw antwoord hierop bij de DVZ werden geregistreerd, strookt deze verklaring echter niet met de waarheid (zie supra). Bovendien slaagt u er niet in om meer informatie over de Ashraf te geven, en kan u enkel uw subclan Sharif Hussein noemen (zie CGVS, p. 5). U kent geen andere subclans van Ashraf. Evenmin kent u andere Somalische clans (ibid.). Gelet op de centrale rol die het clansysteem heeft in de Somalische samenleving, is het zeer opvallend dat u niets kan vertellen over uw eigen clan, noch over andere Somalische clans. Deze lacune in uw kennis ondermijnt verder uw verklaringen met betrekking tot uw achtergrond.

Bovendien wordt opgemerkt dat ook uw kennis over de Somalische afkomst van uw familie zeer gebrekkig is. Zo kan u niet vertellen vanwaar uw ouders afkomstig zijn of wanneer zij ongeveer verhuisd zijn (zie CGVS, p. 5). Gevraagd waarom uw ouders vanuit Somalië naar Saudi-Arabië zijn gekomen, legt u wel uit dat uw moeder een stage deed in Saudi-Arabië en daar is gebleven toen ze werk kreeg, maar stelt u niet te weten waarom uw vader uit Somalië is vertrokken (ibid.). Ook weet u niets over de afkomst van uw voorouders (zie CGVS, p. 5). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u beter op de hoogte bent van de achtergrond, afkomst en herkomst van uw ouders. Bovendien is het vreemd dat u geen idee hebt of u nog familie hebt in Somalië (zie CGVS, p. 7). U stelt dat er over uw familie nooit werd gesproken door uw moeder (zie CGVS, p. 7). Wanneer u erop gewezen wordt dat dit toch wel opvallend is, zegt u dat het leek alsof u geen familie in Somalië hebt omdat uw moeder er inderdaad niet over sprak (zie CGVS, p. 14). U verklaart echter niet te weten waarom er nooit over uw familie werd gesproken (zie CGVS, p. 7). Het feit dat u met uw moeder nooit sprak over uw Somalische familie en afkomst getuigt van een desinteresse die moeilijk te rijmen valt met uw profiel van hoogopgeleide vrouw die buiten het land verblijft waarvan ze de nationaliteit draagt. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u met uw moeder over uw afkomst en familie zou hebben gesproken. Het feit dat u niets weet over uw afkomst en uw familie in Somalië, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw afkomst en achtergrond.

Daarenboven wordt opgemerkt dat u geen zicht biedt op uw werkelijke levensomstandigheden in Saudi-Arabië. Gevraagd naar de voordelen die legale Somaliërs in Saudi-Arabië hebben tegenover illegale, toont u een zeer beperkte kennis van het thema en stelt u dat er geen groot verschil is (zie CGVS, p. 8). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, vallen Somaliërs die legaal in het land verblijven echter onder het kafala systeem, dat het verblijf en de toegang tot de arbeidsmarkt regelt. Als bezitters van een iqama, een werk- en verblijfsvergunning, krijgen legale Somaliërs toegang tot regeringsdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs.

Dat u geen weet blijkt te hebben van deze voordelen is zeer ongeloofwaardig gesteld uw eigen profiel als achtereenvolgens schoolgaande, werkzoekende en tewerkgestelde Somaliër in Saudi-Arabië. Bovendien blijkt u de naam van deze vergunning niet te kennen (zie CGVS, p. 8). Indien u en uw ouders met Somalische nationaliteit legaal in Saudi-Arabië verbleven, u na uw afstuderen het meeste van uw tijd spendeerde aan solliciteren en vervolgens nog enige tijd hebt gewerkt (zie CGVS, p. 9), kan redelijkerwijze verwacht worden dat u op de hoogte bent van deze vergunning en de voordelen die ze oplevert. Bovendien is het in het licht van bovenstaande informatie vreemd dat u stelt u dat u zelf, hoewel u verklaart dat u legaal in het land verbleef en over een Somalisch paspoort beschikte, nooit een dergelijke vergunning of enig ander identiteitsdocument in uw bezit had (zie CGVS, p. 8 en 10).

Ook is het opvallend dat uw kennis over de Somalische gemeenschap in Riyad zeer beperkt is. U weet dat er veel Somaliërs in de wijken El Qubeyre en Manfouah wonen omdat u ze op de grond voor de winkels zag zitten, maar u weet niet vanwaar de leden van deze Somalische gemeenschap zoal afkomstig zijn (zie CGVS, p. 13). Ook van Somalische verenigingen in Saudi-Arabië hebt u nooit niets gehoord (ibid.). Bovendien is het vreemd dat u verklaart dat er voor zover u weet nooit Somalische migranten uit Saudi-Arabië werden gedeporteerd naar Somalië (ibid.), terwijl dit volgens onze informatie wel vaker gebeurt en in aanzienlijke aantallen. Zo werden er nog recent, in 2017, meer dan 20.000 Somaliërs gedwongen teruggestuurd naar Mogadishu. Dat u hiervan als Somalische niets zou hebben vernomen, is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig. Daarenboven wordt opgemerkt dat u in Riyad geen Somalische vrienden hebt (zie CGVS, p. 7). Als jonge vrouw met de Somalische nationaliteit en etnie, die stelt dat zij als Somalische racistisch werd bejegend in de Saudi-Arabische maatschappij (zie CGVS, p. 13), kan verwacht worden dat u toch in bepaalde mate contact zoekt met de Somalische gemeenschap in Riyad of interesse hebt in de moeilijkheden die uw lotgenoten ondervinden. Het gegeven dat dit niet het geval is, doet vermoeden dat uw band met Somalië minder sterk is dan u zelf beweert.

Bovendien zijn uw verklaringen over hoe de smokkelaar het visum regelde dat de Italiaanse consulaire diensten in Riyad op 12 maart 2019 aan u afleverden, tegenstrijdig. Zo beweert u aanvankelijk dat u zelf niets gedaan hebt om dit visum te bekomen. U stelt dat de smokkelaar alle nodige documenten voor u heeft ingediend en dat u enkel het visum bent gaan afhalen (zie CGVS, p. 10). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u dan geen vingerafdrukken of een foto moest laten nemen, wijzigt u echter uw verklaringen over uw rol in het bekomen van het visum en stelt u dat u toch zelf de aanvraag bent gaan indienen met de documenten die u van de smokkelaar had ontvangen en dat hierbij uw vingerafdrukken en uw foto genomen werden (zie CGVS, p. 10). Het gegeven dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die u krijgt, doet twifelen aan de manier waarop u dit visum bent bekomen.

Het CGVS beschikt daarenboven over informatie waaruit blijkt dat het zo goed als onmogelijk is om op de door u verklaarde wijze een Schengenvisum te bekomen. De Italiaanse ambassade te Riyad, waar het visum werd afgegeven, vraagt verschillende documenten op bij de aanvrager, waaronder loonbrieven en/of bankuittreksels van de laatste zes maanden. Deze kon u echter niet voorleggen aangezien u enkel zwartwerk verklaart te hebben verricht (zie CGVS, p. 8). Ook wordt aan aanvragers die niet over een Saudi-Arabische nationaliteit beschikken een iqama gevraagd, een Saudi-Arabische werk- en verblijfsvergunning, waarover u naar eigen zeggen dus niet beschikte (ibid.). Bovendien is het vreemd en gelet op uw profiel als universitair geschoolde volkomen ongeloofwaardig dat u verklaart niet te weten welke documenten er dan wel in het dossier zaten dat u van uw smokkelaar ontving en bij de Italiaanse ambassade hebt ingediend (zie CGVS, p. 10). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden waarin en de basis waarop u het visum waarmee u naar België bent gereisd, hebt bekomen.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw verblijfsomstandigheden in Saudi-Arabië en hoe u vanuit dit land uw reis naar Europa hebt geregeld.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 09.08.2021 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er ook op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen en –omstandigheden voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (zie CGVS, p. 3-4).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u de Belgische asielinstantie geen zicht biedt op de afkomst van u en uw familie en uw werkelijke verblijfsomstandigheden in Saudi-Arabië. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Bovendien wordt vastgesteld dat u uw vrees voor uithuwelijking niet aannemelijk hebt gemaakt. Het is namelijk niet geloofwaardig dat uw vader zijn dochters laat studeren en werken in Saudi-Arabië, en dus duidelijk geïnvesteerd heeft in de toekomst van u en uw zus, maar u vervolgens toch wil uithuwelijken en u naar Somalië wil sturen met uw echtgenoot (zie CGVS, p. 6 en 7). Bovendien is het opmerkelijk en vreemd dat u uw echtgenoot in de twee maanden tussen het huwelijk, dat in uw afwezigheid werd afgesloten, en uw vertrek nooit hebt gezien (zie CGVS, p. 15). Dat u daarenboven niet weet waar uw echtgenoot vandaan komt in Somalië of waar jullie zouden gaan wonen na jullie huwelijk, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw gedwongen huwelijk (zie CGVS, p. 6 en 16).

Vermits uw gedwongen huwelijk niet geloofwaardig is, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor herbesnijdenis. Die zou namelijk een gevolg zijn van uw uithuwelijking aan een Somalische man, die u in het kader van jullie huwelijk zou willen laten besnijden in Somalië. Bovendien komt u, gevraagd waarom u een herbesnijdenis zou moeten ondergaan, niet verder dan te stellen dat u denkt dat het iets te maken heeft met de godsdienst (zie CGVS, p. 17). Bovendien blijkt uit het voorgelegde medisch attest dat u reeds een besnijdenis type 1 plus type 3 met infibulatie hebt ondergaan. De informatie in dat attest ondermijnt bijgevolg verder uw vrees voor een herbesnijdenis.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw verzoek tot internationale bescherming (...) laattijdig werd ingediend. U kwam op 29 maart 2019 aan in Italië maar u diende pas op 20 juni 2019 een verzoek in. Dat u pas drie maanden na aankomst een verzoek indiende, nadat u op 4 juni 2019 eigenlijk reeds had moeten terugreizen, ondermijnt verder uw vrees ten opzichte van Somalië.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Ten eerste dient in verband met deze documenten te worden opgemerkt dat documenten enkel kunnen dienen om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf kunnen ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het kopieën betreft, waarvan de bewijswaarde, gelet op de manipuleerbaarheid, zeer relatief is. Aangezien u van uw geboorte in 1993 tot aan uw vertrek in 2019 verklaart legaal in Saudi-Arabië te hebben verbleven en u in het land hebt gestudeerd, gesolliciteerd en gewerkt is het bijzonder vreemd dat u geen enkel origineel document kan voorleggen. Dit gebrek aan originele documenten ondergraaft dus verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de afkomst van u en uw familie en uw verblijfsomstandigheden in Saudi-Arabië.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 23 §1 en 46 van richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van de verdedigingen en van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte.”

Verzoekster citeert eerst de bepalingen van artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij aanvoert dat *in casu* geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die zij voorlegt, rekening houdend met haar specifieke profiel. Zij stelt, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad, dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door *“telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden (...) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten”*.

Verzoekster wijst op een schending van de rechten van verdediging en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Zij citeert hierbij uit en verwijst naar de artikelen 23, § 1, en 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. Zij licht hierbij toe als volgt: *“In casu heeft de advocaat van verzoekster op 19 oktober 2021 voor het eerst om het administratief dossier verzocht, met de vermelding dat zijn verzoek dringend was. Hij verzocht er op 3 november opnieuw om (stuk 3). Het CGVS heeft het nog niet opgestuurd. De advocaat van verzoekster kan dus de inhoud van het administratieve dossier niet verifiëren, met inbegrip van het visum dat in de aantekeningen betreffende de hoorzitting wordt vermeld (CGVS, p. 9). Dit visum, en het paspoort dat nodig is om het te verkrijgen, zouden echter het antwoord zijn op de centrale vraag van de nationaliteit van de aanvrager.*

Bijgevolg zijn de rechten van de verdediging, de procedure op tegenspraak en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte geschonden.”

Vervolgens gaat verzoekster in op de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Zij gaat in op (i) de motivering in de bestreden beslissing aangaande de door haar neergelegde documenten, (ii) verzoeksters herkomst in Somalië en haar levensomstandigheden in Saudi-Arabië en (iii) het risico op vervolging bij een terugkeer naar Somalië.

Wat de motivering in de bestreden beslissing aangaande (i) de door haar neergelegde documenten betreft, licht zij toe als volgt:

“Het CGVS verwijt verzoekster dat zij geen correcte verklaringen heeft afgelegd, noch de mogelijke documenten heeft voorgelegd om haar identiteit, haar nationaliteit en de plaatsen van eerder verblijf te bewijzen. Het concludeert dat verzoekster niet aan de medewerkingsplicht heeft voldaan. Volgens het CGVS, kunnen documenten enkel dienen om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Zij kunnen de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet op zichzelf herstellen. Het CGVS wijst er tevens op dat het slechts kopieën betreft, waarvan de bewijskracht zeer relatief is. (stuk 1, p. 4).

Ten eerste heeft verzoekster het origineel van haar universitair diploma en het origineel van haar geboorteakte bij zich, die zij naar de hoorzitting voor uw Raad zal brengen. Zij legt ook een vertaling van haar geboorteakte over (stuk 4). Verzoekster voegt bij dit beroep een kopie van de verblijfsvergunning van haar moeder in Saudi-Arabië (stuk 5). Verzoekster kan dus niet worden verweten dat zij niet heeft meegewerkt aan het leveren van het bewijs van haar leven in Saudi-Arabië, en deze documenten staven haar verklaringen betreffende haar geboorteplaats en het feit dat zij in Saudi-Arabië woonde. Wat haar paspoort betreft, verklaarde zij aan het CGVS dat de smokkelaar het van haar had afgenomen. Zij verklaarde dat haar paspoort door de smokkelaar was ingenomen als onderdeel van het proces ter verkrijging van het visum dat haar in staat stelde naar Europa te reizen. Deze verklaringen werden bevestigd door de protection officer, die bevestigde dat hij over een dergelijk visum beschikte in het administratief dossier (CGVS, p. 6 en p. 9). Het door verzoekster aangevoerde gebrek aan identiteit is dus ongegrond.

Ten tweede kon het CGVS niet alle neergelegd documenten buiten beschouwing laten op grond dat het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekster relaas de facto de geloofwaardigheid van de overgelegde documenten aantastte. Zoals uw Raad reeds heeft verklaard, kan het vermeende gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekster verklaringen met betrekking tot haar asielrelaas op zichzelf het vermeende frauduleuze karakter van de ingediende documenten niet rechtvaardigen. Integendeel, deze documenten zijn prima facie bewijs voor de waarheid van het asielverhaal. (RvV - arrest nr. 219.110 van 28 maart 2019).

Weliswaar beschikte verzoekster ten tijde van haar hoorzitting voor het CGVS nog niet over het origineel van haar geboorteakte, maar de door haar ingediende afschriften, alsmede het medisch attest dat de gewelddadige en ernstige gebeurtenissen bevestigt die verzoekster reeds had meegemaakt, vormen prima facie bewijs voor de realiteit van verzoekster verklaringen. Wat de kopieën van originele documenten betreft, heeft uw Raad reeds verklaard dat de bewijskracht van dergelijke kopieën weliswaar beperkt is, maar niet onbestaande (RvV - arrest nr. 216.632 van 12 februari 2019).

Door de documenten die verzoekster heeft overgelegd om haar levensomstandigheden in Saudi-Arabië te bewijzen, af te wijzen zonder ze zelfs maar te onderzoeken, heeft het CGVS het vereiste van artikel 48/6 §1 van de Vreemdelingenwet geschonden.”

Betreffende de motivering in de bestreden beslissing omtrent (ii) verzoeksters herkomst in Somalië en haar levensomstandigheden in Saudi-Arabië, licht zij toe als volgt:

“Volgens het CGVS slaagt Mevrouw M.M. er niet in om haar herkomst uit Somalië aannemelijk te maken voor verschillende redenen, zoals haar verblijfsomstandigheden in Saudi-Arabië (stuk 1, p. 2).

Ten eerste merkt het CGVS op dat verzoekster niet meer dan twee steden in Somalië kan noemen, dat zij alleen de naam van de president van het land kent en geen andere bekende persoonlijkheden noemt. Het CGVS verweet haar dat zij geen enkele informatie kende over de clan waaruit zij afkomstig was (Ashraf), en dat zij geen enkele andere Somalische clan kende.

Het CGVS stelt ook vast dat verzoekster geen informatie kon verstrekken over de herkomst van haar ouders, noch over de familie die zij in Somalië zou hebben achtergelaten. Het verwijt haar ook dat zij alleen weet waarom haar moeder Somalië verliet, zonder de reden van haar vader te kennen om naar Saoedi-Arabië te komen, (stuk 1, p.2).

Allereerst heeft Mevrouw M.M. tijdens haar hoorzitting verklaard dat zij geen contact meer heeft met de familie die zij in Somalië zou hebben achtergelaten, aangezien haar moeder niet meer met hen spreekt (CGVS, p. 14). Zonder enig contact met mensen die daadwerkelijk in Somalië wonen, is het niet verwonderlijk dat Mevrouw M.M. weinig kennis heeft van de familie die zij daar heeft, en dit heeft niets te maken met haar opleidingsniveau. Uit haar onderhoud blijkt dat zij een hechte band heeft met haar moeder, maar helemaal niet met haar vader. Zij herhaalt verschillende malen dat het haar moeder was die alles deed om haar door het leven te loodsen, om te studeren, en dat haar vader hen in de steek liet toen zij jong was, en dat zij daarom niet veel weet over haar vader of zijn vaderlijke afstamming. Zij beweert ook geen contact te hebben met haar halfbroers en halfzusters aan vaders kant. (CGVS, p. 5, 6, 7 en 14).

Daarnaast moet eraan worden herinnerd dat Mevrouw M.M. nooit in Somalië heeft gewoond. Zij kan er dus niet van worden beschuldigd geen uitgebreide kennis van dat land te hebben, noch enige belangstelling te hebben voor een land waarnaar haar ouders vóór haar geboorte zijn verhuisd. Aangezien zij naar eigen zeggen naar de radio luistert en TV kijkt via Saudische programma's, is de enige informatie die zij over Somalië heeft, datgene wat zij op het internet heeft opgezocht: "Welke bekende Somaliërs kent u? Ik kijk nooit naar Somalische programma's of niets, ik kijk meestal Saudische programma's. (...) Weet u wie de huidige president is? [VK denkt na] Farmaajo, via Facebook ken ik wel de naam." (CGVS, p.13)

Ten slotte gaat het CGVS volledig voorbij aan alle informatie die Mevrouw M.M. over haar Somalische afkomst heeft verstrekt. Inderdaad, en dit blijkt nergens uit het weigeringsbesluit, geeft Mevrouw M.M., indien zij geen informatie kan geven over de politieke situatie in Somalië, informatie over Somalische kleding en traditionele gerechten, die een persoon die in Saudi-Arabië woont en niet van Somalische afkomst is, niet zou kunnen kennen. Zij heeft ook kennis van de Somalische taal, geleerd van haar moeder: "Welke talen spreekt u nog? Arabish, Engels en Somalisch, maar ik gebruik de Somalische taal met veel Arabische woorden. Waar heb u Somalisch geleerd? Thuis van mijn moeder. Spreekt u thuis dan altijd Somalisch? Een mengeling Somalisch-Arabisch. Hoe zeg je bv 'brug' in het Somalisch? Dat weet ik niet, we zeggen het in Arabish, niet in het Somalisch. Zet zo eens een ander Somalisch woord en wat het betekent? Zoals deur bv, xir dat wil zeggen sluit de deur. Zeg het nog eens? Albaabka xir, dat betekent sluit de deur. Miis betekent tafel. Dhar, kleren. Kabo, schoenen. Wil je de namen van handen, ogen, oren, dat kan ik ook. Nee het is in orde." (CGVS, p.9) "Eten jullie thuis regelmatig typisch Somalische gerechten? Ja. Kan u er zo eens een paar opnoemen? Er zijn een paar gerechten die we thuis aten, de ene noemt Anjero, dat is een brood met een beetje fijne spaghetti, gehakt vlees met kruiden, een ander gerecht dat Suqaar noemt, dat is vlees met groenten, we eten ook veel rijst met vlees en bananen, en we eten ook veel pasta, macaroni, samen met bananen." (CGVS, p. 14) "Nog even iets helemaal anders: kan u tenslotte nog eens algemeen wat meer vertellen over Somalische gewoontes? Bijvoorbeeld zoals kleren? Bijvoorbeeld tradities en zo, vertel maar? Bij ons thuis worden altijd die lange geile aangedaan wat bij ons Pati wordt genoemd, en soms is er iets onder genaamd Gelisar, en voor huwelijken en sociale gelegenheden droegen we iets genaamd Dirah, en we doen iets op ons hoofd zoals een sjaal, die in onze taal Bargamot word genoemd. Bij de gelegenheden wordt een soort van biscuit zelf thuis gemaakt en bediend aan de gasten in een rode kleur en wordt genoemd Halwa. En een speciale geur die wordt gemaakt voor de gelegenheid, die noemt Uunsi bij ons [tolk: dat zijn die geurstokken]. U vertelt iets over dat u naar sociale gelegenheden ging, dan kende u toch wel een aantal Somaliërs in SA? Nee we hadden niet veel contact met Somaliërs, maar wat ik heb verteld doen we zelf thuis ook, als iemand bij ons op bezoek komt, gaven we hebben Halwa biscuit, een Somaliër of geen Somaliërs, dit is wat we deden. Droeg u in SA dan altijd typische Somalische kledij? Ja, thuis altijd droegen we de Patti, tijdens bepaalde feesten en gelegenheden Dirah, zelf thuis. Bent u naar een Somalisch huwelijk gegaan? Nee, een Somalisch huwelijk nooit, maar we droegen de kledij zelfs als iemand uit Soedan of Jordanië gaat trouwen, droegen we ook dit. En de Dirah is iets dat speciaal is, die niet op maat gemaakt is, ik kan gemakkelijk de Dirah van mijn moeder zelf dragen. Waren er Somalische feestdagen die jullie vierden, die niet in SA gevierd werden? Het is allemaal hetzelfde, dezelfde feestdagen, het Suikerfeest na de Ramadan, en de bedevaart." (CGVS, p. 17)

Ten tweede verwijt het CGVS verzoekster dat zij geen zicht biedt op haar werkelijke levensomstandigheden in Saudi-Arabië. Het verwijt verzoekster niet op de hoogte te zijn van de voordelen die legaal in Saudi-Arabië verblijvende Somaliërs hebben boven degenen die er illegaal verblijven, zoals het kafala systeem en de iqama kaart.

Het verwijt haar ook dat zij zeer weinig weet over de Somalische gemeenschap in Riyad, en dat zij niet weet dat er Somaliërs uit Saudi-Arabië worden gedeporteerd, (stuk 1, p. 2 en 3)

Nogmaals heeft het CGVS de verklaringen van verzoekster echter gedeeltelijk gelezen. Tijdens haar persoonlijk onderhoud gaf Mevrouw M.M. veel informatie over haar dagelijks leven in Saudi-Arabië. Het CGVS vermeldt deze informatie zelfs niet in zijn weigeringsbesluit, en wijst alleen op de naar verluidt zwakke informatie die Mevrouw M.M. heeft verstrekt. Allereerst wat de iqama kaart betreft, geeft Mevrouw M.M. weliswaar niet de exacte benaming, maar zij beschrijft het systeem wel in precies deze bewoordingen: "Onder welk statuut wonen uw ouders nu in SA? Ze hebben altijd een verblijfsvergunning waar op staat dat ze in SA mochten blijven. En uzelf, welk statuut hebt u? Ook hetzelfde, er staat op dat het een verblijfsvergunning is voor niet-Saudi's van Somalische afkomst"(CGVS, p. 5) "Wat moest u doen om daar [school] toegelaten te worden? Ik weet het niet, er is niets speciaal, ik vermoed alleen die resipas en de verblijfsvergunning, mijn moeder heeft alles geregeld". (CGVS, p. 7)

Daarnaast beschrijft Mevrouw M.M. heel duidelijk haar onderwijsachtergrond: "Dan heb ik nog een paar vragen over uw dagelijkse leven in Riyadh. Vertel mij eens chronologisch welke studies u hebt gedaan en de namen van de scholen? Ik heb de lagere school gedaan in een school genaamd Rabia. Lager middelbaar in de middelbare school van El Tassia, en hoger middelbaar heb ik gedaan in een school genaamd Al-Ula. En aan de universiteit van Koning Saud, daar heb ik plantologie gestudeerd. (...) Hoe ging u naar de universiteit? Met de bus van de universiteit. Hoe lang moest u dan op de bus? Ongeveer een uur. Hoeveel kostte deze school ieder jaar? Er waren een toelating, een beurs. Hoe hebt u die beurs gekregen? Dat is normaal gezien automatisch toegekend als je een hoog percentage hebt bij je resultaten van de middelbare school, ze kijken altijd naar de behaalde punten bij het laatste jaar van de secundaire school, en op die manier wordt her toegekend." (CGVS, p. 7 en 8).

Mevrouw M.M. beschrijft ook bekkende plekken, wijken en markten in Riyadh: "Ik zou graag nog wat meer weten over uw dagelijkse leven in Riyadh. Vertel me eens aan alles over deze stad, zodat ik mij kan inbeelden hoe het eruit ziet? Wil je de bekende plaatsen in Riyadh bijvoorbeeld? Ja, graag? Ik ga bepaalde bekende plaatsen zeggen voor jou, er is de toren van het Koninkrijk, El Fe Saliye, de watertoren, de televisietoren, het nationaal museum, ziekenhuizen zoals het ziekenhuis van Koning Khalid, en van Koning Abdulaziz. En de plaats van de regering wat wordt genoemd Regeringshuis. Zijn er wijken in Riyadh waar veel Somalische migranten verblijven? Ja, ik ken 2 wijken waar veel Somaliërs wonen, de wijk van El Robeyre, en de wijk van Manfouah. Wonen er ook veel Somaliërs in uw eigen wijk? Nee. U wijk heet Al-Malaz, aan welke wijken grenst deze wijk? Die wijk en de markt van El Batha, niet dicht bij ons, maar wel in aansluiting met ons, de wijk van een straat van El Jabir, en de wijk van Al Yamamah, dat is de wijk het dichtst bij ons. Kent u Al Sina'iyah? Er is een wijk dicht bij ons die Nessi heet, As Suwaidi. Er is wel een Wijk Al Sina'iyah heet, een soort van industriewijk. Ik denk dat het deze wijk was die ik bedoelde. Ligt die wijk ver van uw eigen wijk? Ja het is niet zo dichtbij ons, dat is de plaats waar autogarages en mecaniciens en zo zitten. Waar ergens ligt het treinstation? Het treinstation is nog niet klaar, we waren bezig met tunnels te maken voor de trein passeert door onze wijk, Al Malaz. (...) Waar werden de inkopen gedaan? De markt van Batha, daar kopen we alles van eten, de verschillende winkels van voedsel, kruiden, kleren. En waar ligt die markt juist? Het is ongeveer 15/20 minuutjes met de taxi, het is altijd file als we daar naartoe gaan. Zijn er geen winkels dichtbij? Jawel er zijn een paar winkels die niet ver van ons zijn, waar je een paar dingen kan kopen, maar ten eerste je kan er niet alles vinden, en ten tweede is het duurder dan de markt." (CGVS, p. 12 en 13).

Mevrouw M.M. beschrijft ook televisie- en radioprogramma's: "Kent u bekende soaps die daar werden uitgezonden of radioprogramma's? Van de programma's op de radio, is er een programma dat heet "goeiemorgen alle burens", in het Arabisch [...], die televisiezender bestaat, het is een gewone Saudische televisiezender, er bestaat ook de Saudische nieuwszender, en de zender in het Engels. En alle satellietzenders zoals MBC, MBC Drama, MBC 1, 2, 3, de series worden uitgezonden gaat meestal over Koeweit. En er is 1 Saudi soap die uitgezonden wordt die heet Emberator.(CGVS, p. 13)

Ten slotte zijn de eisen van het CGVS veel te hoog met betrekking tot de kennis die verzoekster zou hebben van de Somalische gemeenschap in Riyadh. Het CGVS stelt dat van verzoekster als Somalische vrouw kan worden verwacht dat zij veel contact heeft met Somaliërs die in Riyadh wonen. Zij concludeert dat het feit dat dit niet het geval is, de band afzwakt die verzoekster beweert te hebben met Somalië. Afgezien van haar nationaliteit en enkele traditionele gerechten of kleding, verzoekster stelt niet dat zij een sterke band heeft met haar Somalische afkomst, ook meermalen: "Hebt u nog familie in Somalië? Ik ken niemand van hen en ik heb geen enkel contact met hen. (...) Hebt u Somalische vrienden in SA? Nee, de meeste van mijn vrienden waren van andere nationaliteiten, Jordaniërs en andere nationaliteiten. (...) Zijn er Somalische verenigingen in Saudi-Arabië? Niet dat ik weet. Weet u waarvan de Somalische gemeenschap in SA zoals vandaan komt? Nee, ik weet wel dat de hoge concentratie van Somaliërs in SA in de wijk EL Qubeyre en de wijk Manfouah zijn maar vanwaar ze komen weet ik niet, en het is duidelijk als je naar een kruidenierwinkel gaat zitten ze meestal op de grond voor de winkels (...) Ik vind het vreemd dat u niets weet over andere familieleden, in SA of in Somalië of ergens anders, dat hier zelfs niet over

gesproken werd thuis. Kan u me echt niets meer vertellen over uw familie? Ik ben altijd in SA geboren en getogen, ik heb daar gestudeerd, thuis wordt nooit gesproken over familieleden, mijn moeder is de enige die ons heeft opgevoed en gezorgd voor ons, we hadden geen enkel contact met iemand anders buiten onze eigen familie, bij ons thuis was het alsof we geen familie hebben. En weet u niet waarom uw moeder daar nooit over sprak? Nee, dat weet ik niet, het kan dat er een probleem is geweest, ze heeft nooit gesproken over een familieleid of in contact gekomen met iemand van hen.(...) U vertelt iets over dat u naar sociale gelegenheden ging, dan kende u toch wel een aantal Somaliërs in SA? Nee we hadden niet veel contact met Somaliërs (...)." (CGVS, p. 7, 13, 14, 17).

Verzoekster zou niet zoveel informatie kunnen geven over het dagelijkse leven in Saudi-Arabië, indien zij daar nooit had gewoond. Door geen rekening te houden met alle verklaringen van verzoekster, heeft het CGVS artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet geschonden."

Verzoekster wijst er verder op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zeer summier haar (iii) risico op vervolging bij een terugkeer naar Somalië analyseerde en haar vrees voor vervolging ten aanzien van Saudi-Arabië niet heeft onderzocht.

Wat haar risico op vervolging bij een terugkeer naar Somalië betreft, betwist verzoekster de motivering in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaring dat zij gedwongen werd uitgehuwelijkt. Zij licht hierbij vooreerst toe als volgt:

"Ten eerste twijfelt het CGVS aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster betreffende haar gedwongen huwelijk. Het CGVS begrijpt niet hoe de vader van verzoekster, die haar in Saoedi-Arabië heeft laten studeren en in de toekomst van haar en haar zuster heeft duidelijk geïnvesteerd, toch wil uithuwelijken en haar naar Somalië wil sturen. Het CGVS vindt het ook opmerkelijk en vreemd dat verzoekster in de twee maanden tussen het huwelijk en haar vertrek haar echtgenoot nooit heeft ontmoet, en dat zij niet wist waar haar echtgenoot haar naartoe wilde brengen om in Somalië te gaan wonen.

Het CGVS heeft de verklaringen van Mevrouw M.M. opnieuw gedeeltelijk gelezen.

Allereerst heeft verzoekster tijdens de hoorzitting verklaard dat haar vader lang geleden naar El Medina was verhuisd, en dat zij hen met haar moeder en zussen verlaten had (CGVS, p. 5). De enige melding die Mevrouw M.M. maakt van het feit dat haar vader, zoals het CGVS het uitdrukt, "in haar toekomst heeft geïnvesteerd", is wanneer zij uitlegt dat hij voor haar een zwarte baan heeft gevonden, op afstand, via een kennis (CGVS, p. 8). Bij de beschrijving van haar redenen om bescherming te verzoeken zegt verzoekster: "(...) Wat voor mij raar is, is dat mijn vader nooit bij ons geweest is, maar hij wou toch over mijn lot beslissen, hij beslist over mijn lot zoals dat ik een poppetje in zijn hand ben, dat ik geen mens ben die zelf kan kiezen. Het probleem is dat ik nergens terecht kon om een babbeltje te doen erover, officieel is de persoon die verantwoordelijk is voor mij mijn vader, de voogd, en toch zal dat zeker niets voor jouw vader doen. Wat vond uw moeder van deze uithuwelijking? Mijn moeder was niet akkoord maar zij kan niets doen, het is enkel mijn vader.(...) Weet u waarom uw vader deze man koos? Een vriend van hem. Om geld te verdienen. En hij heeft iemand gevonden die me wou kopen." (CGVS, p. 11 en 16). Bovendien verklaart verzoekster dat zij nog enkel contact heeft met haar moeder (en haar zus M.) en dat zij geen nieuws meer doorgeeft aan haar vrienden, uit vrees dat haar vader of haar echtgenoot zullen weten waar zij is. (CGVS, p. 6 en p. 14)

Daarnaast legt verzoekster duidelijk uit dat zij haar echtgenoot niet heeft willen ontmoeten, omdat zij rechtstreeks tegen het gedwongen huwelijk was (CGVS, p. 15). Gelet op haar "hoge opleidingsniveau", zoals het CGVS het uitdrukt, lijkt het logisch dat zij geen man heeft willen ontmoeten die haar naar Somalië wilde brengen om daar een besnijdenis te verrichten, en dat zij de tijd die haar echtgenoot haar overliet om de papieren voor haar reis naar Somalië op te stellen, heeft besteed om in plaats daarvan haar vertrek voor te bereiden. Het is inderdaad onmogelijk voor Mevrouw M.M. om dit gedwongen huwelijk te bewijzen, aangezien het, zoals zij duidelijk uiteenzet, heeft plaatsgevonden toen zij weg was en op een afstand.

Ten slotte worden de beweringen van verzoekster bevestigd door betrouwbare bronnen die melden dat gedwongen huwelijken in Somalië nog steeds zeer gangbaar zijn, zoals het volgende : "The government of Somalia and regional authorities of Somaliland, Puntland and Jubbaland have not taken any known actions to prevent early and forced marriage (US State Department, 2016). In Somaliland there is a lack of legislation stipulating a minimum age for marriage. The Puntland Constitution states that the family is the fundamental element of the society originated from the marriage between a male and a female (Article 17), but does not include a legal age for marriage. Article 19.1 defines a child as anyone under the maturity age of 15 years. The Jubbaland Constitution does not make any reference to a legal age for marriage. Early marriage is widespread in Somalia, Somaliland, Puntland and Jubbaland (UNICEF, 2012) and is largely driven by cultural and religious norms (Girls Not Brides, 2017). Residence, education and

household wealth are defining matters in the practice of early marriage. Girls in rural areas (52.4%) are more likely to enter into early marriage, with some parents compelling daughters as young as 12 to marry (US State Department, 2016), than those living in urban areas (35.2%) (UNFPA, 2012: 74)" (OECD, Social Institutions & Gender Index, Somalia, 2019, pg. 4 en 5. Beschikbaar op: <https://www.genderindex.org/wpcontent/uploads/files/datasheets/2019/SQ.pdf>). Bovendien doen de autoriteiten niets om deze praktijk te voorkomen, in tegendeel, zij hebben een wetsontwerp ingediend om het huwelijk van kinderen met volwassenen te legaliseren.

Ten tweede gelooft het CGVS niet in de angst van de aanvrager om op nieuw besneden te worden. Aangezien het CGVS de verklaringen van verzoekster over haar gedwongen huwelijk niet gelooft, gelooft het evenmin dat zij als gevolg van dit huwelijk het risico loopt opnieuw te worden besneden. Het CGVS leidt uit het door verzoekster overgelegde medisch attest, waarin staat dat zij "een type 1 circumcisie (verwijderen van de clitoris) ondergaan heeft + een type circumcisie (vernaauwing van de meatus vaginae door hechten van de labia minora", af dat zij reeds besnijdenis type 1 plus type 3 met infibulatie heeft doorgemaakt, en dat dit attest derhalve haar vrees afzwakt (stuk 1, p. 4).

Allereerst heeft het CGVS het medisch attest verkeerd opgevat, aangezien verzoekster wel degelijk het risico loopt op een nieuwe incisie, afhankelijk van de infibulatie, die bestaat in het dichtnaaien van de kleine schaamlippen of de grote schaamlippen. Volgens het medisch attest heeft verzoekster een vernaauwing van de onderlippen ondergaan, zodat zij het risico loopt van een vernaauwing van de grote schaamlippen. Mevrouw M.M. heeft dus een echt trauma overgehouden aan haar eerste besnijdenis en vreest aan een tweede te worden blootgesteld. Daarom is zij nu geregistreerd bij GAMS (stuk 8).

Daarnaast heeft uw Raad in soortgelijke gevallen reeds geoordeeld dat medische attesten die aantonen dat een verzoekster reeds een besnijdenis heeft ondergaan en die door verweerder niet zijn betwist, op zichzelf een bewijs van vervolging vormen. Zij maken het mogelijk een objectieve reden voor vrees voor vervolging aan te tonen (RvV - arrest nr. 89.927 van 17 October 2012), zelfs indien verzoekster soms onjuiste of onnauwkeurige verklaringen heeft afgelegd (RvV - arrest nr. 61.832 van 19 mei 2011).

Ten slotte lijdt verzoekster aan psychische problemen en krijgt zij medicijnen, als gevolg van het trauma dat zij heeft opgelopen door haar gedwongen huwelijk en het idee dat zij opnieuw zal worden besneden. Er wordt momenteel psychologisch werk verricht, (stuk 9). Bovendien worden de verklaringen van Mevrouw M.M. over haar angst voor herbesnijdenis bevestigd door betrouwbare en objectieve bronnen.

The Committee on the Rights of the Child heeft echter geoordeeld dat: « 11.6 (...) although the prevalence of female genital mutilation appears to have declined in the Puntland State of Somalia according to reports submitted by the parties, as a result inter alia of the 2014 law banning female genital mutilation in the region, the 2013 fatwa against all forms of female genital mutilation, and 2014 Policy against female genital mutilation, its practice is still deeply engrained in its society. (...) 11.9 The Committee therefore concludes that the State party failed to consider the best interests of the child when assessing the alleged risk of the author's daughter to be subjected to female genital mutilation if returned to the Puntland State of Somalia, and to take proper safeguards to ensure the child's wellbeing upon return, in violation of articles 3 and 19 of the Convention. 12 The State party is under an obligation to refrain from returning the author and her daughter to the Puntland State of Somalia. The State party is also under an obligation to prevent similar violations in the future, in accordance with the present Views» (Committee on the Rights of the Child, "Views adopted by the Committee on the Rights of Child under the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure in respect of communication No. 3/2016", 26 januari 2018, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/CRC/CRC-C-77-DR-3-2016.pdf>).

Volgens L'Office français de protection des réfugiés et apatrides: « La Somalie connaît le taux de prévalence en matière de MGF le plus élevé au monde, avec près de 98% des femmes âgées entre 15 et 49 ans ayant subi une forme de mutilation génitale. Preuve de son ancrage profond au sein de la société somali, la pratique des MGF ne connaît pas de différence notable en fonction du lieu de vie (zone rurale/urbaine), ou du niveau de revenu des familles. Sur les trente dernières années, aucune évolution n'a été constatée concernant la pratique des MGF en Somalie. (...) Il existe également un phénomène dit de « révision » des MGF, qui consiste en la réalisation d'une excision plus sévère que celle déjà pratiquée. Ces «révisions» interviennent à un âge plus tardif sur les jeunes filles, voire sur des adultes, avec ou sans leur consentement. Elles sont parfois pratiquées à la demande même de la jeune fille, par exemple pour se conformer pleinement aux traditions de sa communauté » (Ofpra, « Somalie - Les mutilations génitales féminines », 31 augustus 2017 (beschikbaar op https://www.ofpra.gouv.fr/sites/default/files/atoms/files/53_som_mgf.pdf)).

Volgens Plan International : « La Somalie a le plus haut taux d'excision dans le monde, avec 98% des filles excisées entre 5 et 11 ans. Cette pratique violente, en hausse à cause du contexte sanitaire actuel, est toujours légale dans le pays et toujours très ancrée dans la société. Pour les parents, c'est souvent un passage nécessaire pour maintenir « l'honneur » de la famille et une condition essentielle pour

préparer au mariage. » (Plan International, « Une hausse inquiétante des mutilations génitales féminines en temps de COVID-19 », 8 februari 2021, beschikbaar op : <https://www.plan-international.fr/news/2021-Q2-Q8-une-hausseinquietante-des-mutilations-genitales-feminines-en-temps-de-covid-19>) (stuk 10).

Tot besluit had het CGVS de vluchtelingenstatus van Mevrouw M.M. moeten erkennen, wegens het risico van vervolging waaraan zij blootstaat wegens haar lidmaatschap van de sociale groep van vrouwen, hetgeen in strijd is met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat zij in het verleden reeds was vervolgd, had een ernstige aanwijzing moeten zijn voor haar vrees voor vervolging, en de redenen die het CGVS aanvoert om te verklaren dat deze zich niet zouden herhalen, zijn niet steekhoudend. De CGRA was dus ook in strijd met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster vraagt verder de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het arrest Diakit  van het Hof van Justitie van 30 januari 2014, nr. C-285/12.

Vooreerst meent verzoekster dat rekening moet worden gehouden met het feit dat zij nooit in Somalië heeft gewoond, waarbij zie toelicht dat: *“Het ziet er dus naar uit dat haar terugkeer naar een gevaarlijk land in oorlog waar zij niemand kent, geen onderdak heeft en geen kans heeft om op een fatsoenlijke manier te leven, haar blootstelt aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c).”*

Ten tweede stelt verzoekster dat uit verschillende bronnen blijkt dat de toestand in Somalië gevaarlijk is voor elke burger die er leeft, *“wegens de veelvuldige conflicten en het willekeurig geweld aldaar, waaronder aanvallen op burgers en seksueel geweld tegen vrouwen”*. Zij citeert uit het EASO-rapport *“Somalia Security situation”* van 20 september 2021 en informatie van OCHA en Amnesty International die wijzen op toenemende politieke spanningen en wijdverspreide conflicten in het land. Zij besluit dat: *“In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is een terug keer voor verzoekster helemaal niet mogelijk, aangezien zij daar nooit heeft gewoond, te meer dat Somalië niet veilig is. Een complete en grondige lezing van de verschillende informatie aangaande de situatie in deze land zou Uw Raad erkent op zijn minst dat de bestreden beslissing de risico’s die verzoekster loopt in geval van terugkeer in Somalië, niet voldoende analyseert werden.”*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- mails van verzoeksters advocaat aan het Commissariaat-generaal van 19 oktober en 3 november 2021 (stuk 3);
- haar originele Saudische geboorteakte + vertaling (stuk 4);
- de verblijfsvergunning van haar moeder + vertaling (stuk 5);
- het artikel *“En Somalie, un projet de loi l galisant les mariages pr coces déclenche un toll ”* van Franceinfo van 26 augustus 2020 (stuk 6);
- informatie over de *“Classification des mutilations sexuelles féminines”* op de website van het WHO (stuk 7);
- verzoeksters lidkaart van GAMS (stuk 8);
- een psychologisch attest van psycholoog S. Ouallah van 29 oktober 2021 (stuk 9);
- het artikel *“Une hausse inquiétante des mutilations génitales féminines en temps de covid-19”* van 8 februari 2021 van Plan International (stuk 10);
- het EASO-rapport *“Somalia Security situation”* van 20 september 2021 (stuk 11);
- het rapport *“2022 Somalia Humanitarian Needs Overview”* van OCHA van 24 oktober 2021 (stuk 12);
- het *“Somalie – Rapport annuel 2020”* van Amnesty International van 7 april 2021 (stuk 13).

2.1.3. In een aanvullende nota van 7 februari 2022 legt verzoekster een artikel *“Découvrez les coutumes et traditions les plus  tranges de la Somalie”* van onbepaalde datum neer inzake gedwongen huwelijken in Somalië (stuk 1).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht, laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Waar verzoekster stelt dat haar rechten van verdediging zijn geschonden omdat zij niet tijdig een kopie van het administratief dossier heeft ontvangen van de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat verzoekster overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekster en haar advocaat mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekster echter zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van haar verdediging en het haar toekomt om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het Commissariaat-generaal te bekomen. Er zijn geen indicaties, en verzoekster toont dit niet aan, dat zij of haar advocaat niet in de mogelijkheid waren om, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier in te kijken op de zetel van het Commissariaat-generaal en geen gebruik kon maken van haar inzagerecht moet toepassing van 11 april 1994. Uit het administratief dossier kan bovendien niet blijken dat zij om inzage heeft gevraagd. Immers, uit de door verzoekster neergelegde mail (verzoekschrift, stuk 3) kan louter blijken dat haar advocaat enkel de vraag heeft gesteld om per mail kopieën te verkrijgen van het administratief dossier, doch niet verzocht om inzage.

De Raad merkt daarnaast op dat het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Verzoekster en haar advocaat konden overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik maken van hun inzagerecht bij de Raad en hadden aldus de mogelijkheid ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier. Verzoekster toont aldus niet aan dat haar rechten van verdediging werden geschonden.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij een nood aan internationale bescherming heeft ten opzichte van Somalië. Van een verzoekster om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoekster worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In tegenstelling tot hetgeen het verzoekschrift doet uitschijnen, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verzoeksters Somalische nationaliteit en haar langdurig verblijf in Saudi-Arabië, niet wordt betwist. De Raad stelt vast dat verzoekster, die aangaf dat zij enkel het Arabisch voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (Verklaring betreffende de procedure, stuk 8), voldoende gedetailleerde en overtuigende verklaringen aflegde over haar verblijf in Saudi-Arabië, wat ondersteund wordt door de aangebrachte documenten (Documenten voorgelegd door verzoekster, stuk 6, nrs. 1-4). De commissaris-generaal kan niet worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing oordeelt dat de neergelegde documenten geen afdoende bewijswaarde bezitten. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog de originele versie van haar geboorteakte en een kopie van een verblijfskaart van haar moeder, die werd uitgegeven op 1 juli 1960 (verzoekschrift, stukken 4-5), ter staving van haar verblijf in Saudi-Arabië. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat verzoekster een visum type C heeft ontvangen op de Italiaanse ambassade te Riyadh, geldig van 29 maart 2019 tot 29 juni 2019, voor haar Somalische paspoort, geldig tot 4 april 2022.

De Raad acht de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op verzoeksters lacunaire kennis van Somalië, het Somalische clansysteem en de Somalische gemeenschap in Saudi-Arabië dan

ook overtuigend, aangezien verzoeksters Somalische nationaliteit in se niet wordt betwist. Een bespreking van verzoeksters kritiek op deze motivering in de bestreden beslissing dringt zich dan ook niet op.

De Raad wijst er daarentegen op dat van verzoekster wel kan worden verwacht dat zij haar originele Somalische paspoort voorlegt. Zij volhardt in haar verzoekschrift in haar verklaring dat de smokkelaar dit paspoort van haar afnam bij het bekomen van het visum voor de Italiaanse ambassade. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat haar verklaringen over de wijze waarop zij dit visum heeft bekomen ongeloofwaardig zijn (zie *infra*). Dergelijk vaststellingen doen afbreuk aan haar verklaringen dat de smokkelaar haar origineel Somalisch paspoort heeft afgenomen. Er kan van verzoekster worden verwacht dat zij haar originele paspoort, dat inzicht kan geven wat tal van relevante elementen in de zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet betreft, voorlegt.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoeksters kennis inzake de Somalische afkomst van haar familie lacunair is. De bestreden beslissing stelde in dit verband terecht vast dat: *“Bovendien wordt opgemerkt dat ook uw kennis over de Somalische afkomst van uw familie zeer gebrekkig is. Zo kan u niet vertellen vanwaar uw ouders afkomstig zijn of wanneer zij ongeveer verhuisd zijn (zie CGVS, p. 5). Gevraagd waarom uw ouders vanuit Somalië naar Saudi-Arabië zijn gekomen, legt u wel uit dat uw moeder een stage deed in Saudi-Arabië en daar is gebleven toen ze werk kreeg, maar stelt u niet te weten waarom uw vader uit Somalië is vertrokken (ibid.). Ook weet u niets over de afkomst van uw voorouders (zie CGVS, p. 5). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u beter op de hoogte bent van de achtergrond, afkomst en herkomst van uw ouders. Bovendien is het vreemd dat u geen idee hebt of u nog familie hebt in Somalië (zie CGVS, p. 7). U stelt dat er over uw familie nooit werd gesproken door uw moeder (zie CGVS, p. 7). Wanneer u erop gewezen wordt dat dit toch wel opvallend is, zegt u dat het leek alsof u geen familie in Somalië hebt omdat uw moeder er inderdaad niet over sprak (zie CGVS, p. 14). U verklaart echter niet te weten waarom er nooit over uw familie werd gesproken (zie CGVS, p. 7). Het feit dat u met uw moeder nooit sprak over uw Somalische familie en afkomst getuigt van een desinteresse die moeilijk te rijmen valt met uw profiel van hoogopgeleide vrouw die buiten het land verblijft waarvan ze de nationaliteit draagt. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u met uw moeder over uw afkomst en familie zou hebben gesproken. Het feit dat u niets weet over uw afkomst en uw familie in Somalië, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw afkomst en achtergrond.”*

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift haar verklaringen dat zij geen contacten heeft met familie in Somalië en dat haar vader haar in de steek liet toen zij jong was. Zij wijst er tevens op dat zij nooit in Somalië heeft gewoond. De Raad is van oordeel dat dit verweer geen afdoende verklaring biedt voor haar lacunaire kennis over eventuele familie in Somalië en de achtergrond van haar vader. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeksters moeder, die samen met verzoekster in Saudi-Arabië verbleef, haar zou hebben ingelicht over enkele essentiële elementen met betrekking tot het leven van haar en haar echtgenoot in Somalië, zoals de redenen waarom zij hun herkomstland hebben verlaten, hun herkomst in Somalië en de aanwezigheid van familieleden aldaar. Minstens is de Raad van oordeel dat verzoekster in staat is om meer informatie te bekomen hierover bij haar moeder, temeer gezien hieronder zal blijken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij geen contact meer heeft met haar (zie *infra*). Verzoekster maakt, gelet op hetgeen zal volgen, evenmin aannemelijk dat zij problemen kent met haar vader. Van verzoekster kan dan ook worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de relevante elementen van haar verzoek waarvan zij geen kennis heeft, temeer gelet op het belang van deze informatie voor de inschatting van haar nood aan internationale bescherming bij een terugkeer naar Somalië. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster geen zicht wil bieden op haar regio van herkomst en de aanwezigheid van een netwerk in geval van een terugkeer naar Somalië.

De bestreden beslissing oordeelde daarnaast terecht dat verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke levensomstandigheden in Saudi-Arabië:

“Daarenboven wordt opgemerkt dat u geen zicht biedt op uw werkelijke levensomstandigheden in Saudi-Arabië. Gevraagd naar de voordelen die legale Somaliërs in Saudi-Arabië hebben tegenover illegale, toont u een zeer beperkte kennis van het thema en stelt u dat er geen groot verschil is (zie CGVS, p. 8). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, vallen Somaliërs die legaal in het land verblijven echter onder het kafala systeem, dat het verblijf en de toegang tot de arbeidsmarkt regelt. Als bezitters van een iqama, een werk- en verblijfsvergunning, krijgen legale Somaliërs toegang tot regeringsdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Dat u geen weet blijkt te hebben van deze voordelen is zeer ongeloofwaardig gesteld uw eigen profiel als achtereenvolgens schoolgaande, werkzoekende en tewerkgestelde Somaliër in Saudi-Arabië. Bovendien blijkt u de naam van deze vergunning niet te kennen (zie CGVS, p. 8). Indien u en uw ouders met Somalische nationaliteit legaal in Saudi-Arabië verbleven, u na uw afstuderen het meeste van uw tijd spendeerde aan solliciteren en vervolgens nog enige tijd hebt

gewerkt (zie CGVS, p. 9), kan redelijkerwijze verwacht worden dat u op de hoogte bent van deze vergunning en de voordelen die ze oplevert. Bovendien is het in het licht van bovenstaande informatie vreemd dat u stelt u dat u zelf, hoewel u verklaart dat u legaal in het land verbleef en over een Somalisch paspoort beschikte, nooit een dergelijke vergunning of enig ander identiteitsdocument in uw bezit had (zie CGVS, p. 8 en 10)."

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij het systeem van de *iqama* precies heeft beschreven tijdens het persoonlijk onderhoud, doch dit verweer doet op zich geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, gelet op haar profiel, de naam van deze vergunning niet kent en aangeeft dat zij dergelijk document nooit in haar bezit heeft gehad (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 8). De verwijzing naar verzoeksters verklaringen over Saudi-Arabië is dan weer niet dienstig. De Raad wijst erop dat deze verklaringen haar verblijf in Saudi-Arabië kunnen staven, dat *in se* niet wordt betwist. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit kan blijken dat verzoekster niet aannemelijk maakt onder welke omstandigheden zij in Saudi-Arabië verbleef.

De bestreden beslissing oordeelde ook terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar reisweg. Zij voert in haar verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die de motieven in de bestreden beslissing op dit punt kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. Gezien deze motivering niet dienstig wordt weerlegd, wordt deze integraal overgenomen door de Raad:

"Bovendien zijn uw verklaringen over hoe de smokkelaar het visum regelde dat de Italiaanse consulaire diensten in Riyad op 12 maart 2019 aan u afleverden, tegenstrijdig. Zo beweert u aanvankelijk dat u zelf niets gedaan hebt om dit visum te bekomen. U stelt dat de smokkelaar alle nodige documenten voor u heeft ingediend en dat u enkel het visum bent gaan afhalen (zie CGVS, p. 10). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u dan geen vingerafdrukken of een foto moest laten nemen, wijzigt u echter uw verklaringen over uw rol in het bekomen van het visum en stelt u dat u toch zelf de aanvraag bent gaan indienen met de documenten die u van de smokkelaar had ontvangen en dat hierbij uw vingerafdrukken en uw foto genomen werden (zie CGVS, p. 10). Het gegeven dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die u krijgt, doet twifelen aan de manier waarop u dit visum bent bekomen."

*Het CGVS beschikt daarenboven over informatie waaruit blijkt dat het zo goed als onmogelijk is om op de door u verklaarde wijze een Schengenvisum te bekomen. De Italiaanse ambassade te Riyad, waar het visum werd afgegeven, vraagt verschillende documenten op bij de aanvrager, waaronder loonbrieven en/of bankuittreksels van de laatste zes maanden. Deze kon u echter niet voorleggen aangezien u enkel zwartwerk verklaart te hebben verricht (zie CGVS, p. 8). Ook wordt aan aanvragers die niet over een Saudi-Arabisch nationaliteit beschikken een *iqama* gevraagd, een Saudi-Arabisch werk- en verblijfsvergunning, waarover u naar eigen zeggen dus niet beschikte (ibid.). Bovendien is het vreemd en gelet op uw profiel als universitair geschoolde volkomen ongeloofwaardig dat u verklaart niet te weten welke documenten er dan wel in het dossier zaten dat u van uw smokkelaar ontving en bij de Italiaanse ambassade hebt ingediend (zie CGVS, p. 10). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden waarin en de basis waarop u het visum waarmee u naar België bent gereisd, hebt bekomen."*

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoekster er niet in slaagt om haar gedwongen huwelijk aannemelijk te maken. Er werd immers terecht op gewezen dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters vader enerzijds zijn dochters zou laten studeren en werken in Saudi-Arabië, doch anderzijds verzoekster gedwongen zou willen uithuwelijken. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift, dat in wezen een loutere herhaling betreft van haar verklaringen over de band met haar vader, is niet van die aard om afbreuk te doen aan deze vaststelling. Verzoeksters verklaringen dat zij universitaire studies heeft doorlopen en via haar vader aan een job als poetsvrouw geraakt is (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 7-8), zijn niet in overeenstemming te brengen met het beeld dat zij ophangt van een traditionele vader die verzoekster gedwongen zou willen uithuwelijken. Voorts wijst de Raad erop dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij geen contact meer heeft met haar moeder, aangezien zij in haar verzoekschrift een kopie neerlegt van diens verblijfskaart (verzoekschrift, stuk 5). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster dat zij nog contact had met haar moeder (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 5). Dit ondergraaft verzoeksters verklaringen dat zij geen contact kan opnemen met haar familie uit vrees voor haar vader en haar beweerde echtgenoot.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen over haar beweerde echtgenoot en het feit dat hij met haar naar Somalië wilde verhuizen, te vaag zijn om hieraan geloof te hechten. De bestreden

beslissing merkte terecht op dat het niet aannemelijk is dat zij haar beweerde echtgenoot nooit heeft ontmoet.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij hem niet wou ontmoeten omdat het om een gedwongen huwelijk ging. Aangezien volgens haar verklaringen reeds een religieus huwelijk voltrokken was (*Ibid.*, p. 6) en haar familie en echtgenoot haar reis naar Somalië aan het voorbereiden waren (*Ibid.*, p. 15-16), kan er redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster haar echtgenoot reeds zou ontmoet hebben toen zij zich nog in Saudi-Arabië bevond. Voorts wees de bestreden beslissing er terecht op dat verzoekster niet wist van waar haar echtgenoot afkomstig was in Somalië of waar in Somalië zij zouden gaan wonen (*Ibid.*, p. 6 en 16). Verzoekster kent evenmin het beroep van haar echtgenoot (*Ibid.*, p. 6). Verzoeksters vage verklaringen en gebrekkige kennis over haar echtgenoot doen verder afbreuk aan haar verklaringen over haar gedwongen huwelijk en ondergraaft de door haar aangevoerde vrees bij een terugkeer naar Somalië.

De bestreden beslissing wees er bovendien terecht op dat verzoekster geen bewijs bijbrengt dat zij in Saudi-Arabië religieus gehuwd zou zijn met A.G. Verzoekster merkt in haar verzoekschrift op dat dit huwelijk plaatsvond toen zij niet aanwezig was, doch dit betreft geen afdoende verschoning voor haar nalatigheid om documenten voor te leggen ter staving van haar huwelijk. De Raad merkt in dit verband op dat, gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij geen contact meer heeft met haar moeder, er kan worden aangenomen dat zij via deze weg een bewijs van haar huwelijk zou kunnen bekomen.

De bestreden beslissing wees er terecht op dat, aangezien verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar gedwongen huwelijk ongeloofwaardig zijn, zij evenmin haar beweerde vrees voor VGV die hieraan gekoppeld is aannemelijk maakt. Verzoeksters vrees op dit punt wordt verder ondergraven doordat zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij niet weet waarom haar echtgenoot wil dat zij wordt herbesneden (*Ibid.*, p. 17), noch waarom dit in Somalië zou moeten gebeuren (*Ibid.*). Zij baseert zich in dit verband slechts op vermoedens, gezien zij louter stelt te vermoeden dat de besnijdenis niet in Saudi-Arabië wordt uitgevoerd, doch dit niet met zekerheid kan zeggen (*Ibid.*). Zij stelt tevens dat haar echtgenoot “*waarschijnlijk*” ook in Somalië wilde gaan wonen (*Ibid.*), doch zij licht evenmin toe waarom haar beweerde echtgenoot, die volgens haar verklaringen de Saudische nationaliteit bezit en in Riyadh woont (*Ibid.*, p. 6), met haar naar Somalië zou willen verhuizen. Verzoeksters vage verklaringen tonen geenszins aan dat zij een vrees voor VGV heeft omwille van een gedwongen huwelijk bij een terugkeer naar Somalië. Waar verzoekster, onder verwijzing naar het door haar neergelegde medische attest (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 5) aanvoert dat zij het risico loopt op een vernauwing van haar grote schaamlippen bij een terugkeer naar Somalië, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft. Verzoekster maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet *in concreto* aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van VGV. Ook uit de door haar geciteerde en bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 7 en 10) blijkt niet dat zij louter door haar aanwezigheid in Somalië dit risico loopt.

Verzoekster stelt nog dat het door haar neergelegde medische attest (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 5) een bewijs van vervolging vormt. De Raad merkt op dat, waar verzoeksters VGV inderdaad niet betwijfeld wordt, deze aldus voltrokken is en zich niet opnieuw kan voordoen. De psychische problemen die verzoekster hierdoor zou ondervinden, voor zover geattesteerd door het door haar neergelegde medische attest (verzoekschrift, stuk 9), ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, bovendien niet *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Somalië het risico zou lopen op VGV. Uit de door verzoekster neergelegde lidkaart van GAMS (*Ibid.*, stuk 8) kan enkel blijken dat verzoekster lid is van de organisatie, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat zij in Somalië een vrees voor vervolging. Zij maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van VGV. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Verzoekster kan niet worden bijgetreden in zoverre zij meent dat de door haar bijgebrachte documenten de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten kunnen staven. De geboortekte, diploma's en documenten van haar moeder (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nrs. 1-4; verzoekschrift, stukken 4-5) bevatten louter persoonsgegevens die geen betrekking hebben op de door verzoekster aangehaalde problemen. Het medisch attest ter staving van verzoeksters VGV en haar lidkaart van GAMS werden hierboven reeds besproken.

Het attest van klinisch psycholoog S. Ouallah (*Ibid.*, stuk 9) vermeldt dat verzoekster een grote psychologische angst vertoont omdat haar vader haar dwong om VGV te ondergaan en haar gedwongen uithuwelijkte.

De Raad is echter van oordeel dat dit attest geen afdoende bewijswaarde biedt ter staving van de door verzoekster ingeroepen problemen. Er dient immers te worden benadrukt dat het psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekster haar mentale problemen opliep. Een klinisch psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. De Raad wijst er nog op dat uit dit attest, noch uit enig ander element kan blijken dat verzoeksters mentale of psychische gemoedstoestand van die aard was om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Het attest maakt melding dat verzoekster te kampen heeft met angst, slapeloosheid, in zichzelf gekeerd zijn, mentale overpeinzingen, droefheid, stress, nachtmerries en traumatische herbelevingen, doch hieruit kan niet blijken dat verzoeksters cognitieve geheugen zou zijn aangetast in die mate dat zij niet in staat zou zijn geweest om tijdens het persoonlijk onderhoud op coherente en consistente wijze haar relaas toe te lichten. Zij maakte evenmin melding van dergelijke problemen tijdens het persoonlijk onderhoud. Het neergelegde attest laat derhalve niet toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De verwijzing naar algemene informatie over gedwongen huwelijken en de prevalentie van VGV in Somalië (verzoekschrift, stukken 6 en 10; aanvullende nota, stuk 1) kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoekster in gebreke blijft haar persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden. Zij dient haar aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade immers *in concreto* aannemelijk te maken en de verwijzing naar louter algemene informatie volstaat hiertoe niet.

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij nooit in Somalië gewoond heeft en er niemand kent en er geen onderdak heeft, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd geoordeeld dat verzoekster geen zicht wil bieden op haar regio van herkomst in Somalië en de aanwezigheid van een familiaal netwerk aldaar. Wanneer verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke situatie bij een terugkeer naar Somalië en de problemen die daaruit voortvloeien, verhindert zij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over haar werkelijke nood aan internationale bescherming.

Verzoekster heeft aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op haar rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoekster weigert, gelet op de voormelde vaststellingen, moedwillig klaarheid te scheppen en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op haar werkelijke (regio van) herkomst in Somalië, familiale netwerk, levensloop, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt zij het door haar eigen toedoen onmogelijk om haar werkelijke nood aan internationale bescherming in te schatten, is haar verwijzing naar de situatie in Somalië (verzoekschrift, stukken 11-13) niet dienstig en kan zij hiermee geenszins volstaan om in haar hoofd het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoekster dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en haar persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt en de persoonlijke aspecten van verzoekster betreffen waarover enkel zij de nodige klaarheid kan scheppen, te verhullen, maakt zij bijgevolg niet aannemelijk een eventuele gegronde vrees voor vervolging te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade te lopen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Ieder verzoek om internationale bescherming dient op de eigen merites te worden beoordeeld.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar zijn relaas evenmin volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Uit de bespreking van verzoeksters relaas blijkt dat zij haar reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor haar aankomst in België niet kan verduidelijken. Verzoekster maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoeksters werkelijke herkomst, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. Verzoeksters verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Somalië (verzoekschrift, stukken 11-13) is bijgevolg niet dienstig.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. –M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP